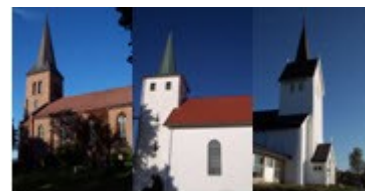

DEN NORSKE KIRKE
STOKKE KIRKELIGE FELLESRÅD

Stokke kirkelige fellesråd
Boks 10
3161 Stokke

Dato 27.08.2013

DET KONGELIGE KULTURDEPARTEMENT
postmottak@kud.dep.no

Høring – NOU 2013:1 Det livssyns åpne samfunn

Under henvisning til departementets brev, datert 11.02 då. slutter vi oss til en rekke av de forslag som kommer fram i utredningen. I vårt høringssvar fremkommer under flere av punktene ulike svar fra fellesrådet og koordinerende sogneprest. Det kommer til uttrykk under det enkelte angjeldende punkt.

Vi har følgende merknader som understreker vår enighet eller uenighet:

1. LIKEBEHANDLINGSPRINSIPPET

Den norske kirke og andre kristne trossamfunn representerer bortimot 90 % av landets befolkning. Det er et forhold som en ikke kan se bort fra når nasjonen feirer eller minnes. Historisk sett har Kirken hatt en sentral posisjon ved slike anledninger og slik bør det fortsatt være. Det synes å være ønsket av folket.

Kirken må selv også ha et ansvar å markere seg nasjonalt, kirken skal stå til tjeneste for sine medlemmer og i de tilfeller det ikke går utover kirkens integritet, også andre.

Hva gjelder livssynsnøytrale seremonirom er dette et område der likeverdig tilbud må tilstrebes.

Koordinerende sogneprest støtter Stålsettutvalgets forslag om likebehandling mellom tros – og livssynssamfunnene, og at dette gjenspeiles ved viktige nasjonale markeringer. Når de konstitusjonelle båndene mellom kirke og stat er oppløst, er det ikke riktig at den evangelisk/lutherske kirke skal ha en særlig framtrekkende rolle ved slike anledninger, enn andre tros – og livssynssamfunn.

2. RELIGIØSE PLAGG I YRKESSAMMENHENG

Den som velger et yrke som krever uniform, må finne seg i full uniformering. Poenget med uniformen er at personen skal fremstå nøytralt og upersonlig og kunne gjenkjennes som utøver av et spesielt yrke.

Dersom det tillates religiøse plagg til uniform, faller selve uniformsprinsippet delvis bort.

I utredningen er særlig uniformering av politi og dommere drøftet og det vil være meget uheldig om disse yrkegruppene skal kunne bære religiøse plagg fordi deres yrker på en særlig måte skal inngi nøytralitet.

Koordinerende sogneprest ønsker ikke å uttale seg om dette spørsmålet og vil stryke punktet.

3. ÅNDELIG BETJENING PÅ HELSEINSTITUSJONER

Ståsettutvalget har delt seg i et flertall og et mindretall når det gjelder åndelig betjening på helseinstitusjoner. Vi ber om at det i framtida skal være institusjonseierens plikt å holde seg med/skaffe til veie tros- og livssynsmessig betjening.

Koordinerende sogneprest er av den oppfatning at tros – og livssynsamfunnene selv har ansvar for å betjene sine medlemmer på helseinstitusjoner, men at institusjonene forpliktes til å legge forholdene til rette slik at alle kan bli betjent på en tilfredsstillende måte. Det må sikres at tros og livssynssamfunnene blir tilført tilstrekkelige ressurser til å ivareta dette ansvaret.

4. EKTESKAPSINNGÅELSE

Fellesrådet fremmer to syn i denne saken:

a) Slik ekteskapslovgivningen har utviklet seg i de seinere år, er den ikke lengre i samsvar med Kirkens forståelse av ekteskapet. Per i dag har kirken rett til å praktisere ekteskapsinngåelse etter sin egen forståelse. Men fra betydelige samfunnsaktører foreligger det et press på at Kirken skal utføre vigslar som helt ut er i tråd med ekteskapsloven. Fordi dette kan bli et dilemma for Kirken framover, bør den frasi seg vigslsretten. Dvs. at ekteskapsinngåelse skal skje borgerlig for alle.

b) Et flertall i fellesrådet går inn for at tros – og livssynsamfunnene beholder sin vigslsrett. Ekteskapsinngåelse må ikke bli vanskeliggjort slik at folk foretrekker andre samlivsformer, men forholdene må legges til rette for at par kan gifte seg på en enklest mulig måte, uten tungvinte mellomledd. Flertallet i fellesrådet kan ikke se at den nye ekteskapsloven, med mulighet for inngåelse av likekjønnede ekteskapslov, står i veien for en slik praksis, så lenge kirken selv kan definere sitt ekteskapsyn, og ha mulighet til å reservere seg mot en slik ekteskapsinngåelse.

5. GRAVFERD

Fra Kirken ble grunnlagt her i landet på 1000-tallet og fram til i dag har den hatt ansvar for gravferdssektoren. Dette prinsippet ble satt på prøve i forbindelse med innføring en av gravferdsloven i 1996. Da var det nær enstemmighet i Stortinget om at Kirken som hovedregel fortsatt skulle ivareta denne tjenesten. Dette ble gjentatt ved kirkeforliket i Stortinget i 2008. Fortsatt er det slik at nær 90 % av alle som dør får kirkelig gravferd og det er en nær og naturlig forbindelse mellom den kirkelige seremonien og gravplassen.

Undersøkelser har vist at Kirken gjør en god jobb som gravplassforvalter. Folk er generelt meget godt fornøyd både med den seremonielle og den mer praktiske side ved gravferden. Det er verdt å merke seg at majoritetskirkene i våre nordiske naboland også er gravplassforvaltere, selv med stadig løsere bånd til staten.

Etter Kirkeloven av 1997 ble kirkelige eiendommer og kirkegårder overført fra kommunen til sogn/fellesråd, hvilket også støtter at kirken har ansvar for denne sektoren.

Kirken bør fortsatt som hovedregel ha forvaltningsansvar for gravferd/gravplass, mens det formelle ansvaret tilligger kommunen.

Koordinerende sogneprest går inn for at den lokale forvaltningen av gravferder overføres fra kirkelige fellesråd til kommunene. I et livssynspluralistisk samfunn er det viktig at

gravferdsforvaltningen ikke er knyttet opp til noe bestemt tros – og livssynssamfunn. Likeledes er det også naturlig at framtidige gravplasser opparbeides på nøytrale områder, men at tros – og livssynssamfunnene gis mulighet til å vigsle gravplassene i henhold til sine tradisjoner.

6. SKOLEGUDSTJENESTE

Fellesrådet er positiv til at kirken tilbyr skolene å delta på gudstjenester i skoletida, men spørsmålet om deltakelse må avgjøres av hver enkelt skole, og fritaksbestemmelsene må praktiseres i henhold til skolenes egne bestemmelser.

Med hilsen

STOKKE KIRKELIGE FELLESRÅD

Mona Bondevik
kirkeverge